

Arrest

nr. 196 805 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 5 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2015, met kennisgeving op 11 mei 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2013 werd ingediend door:

*I., T.O. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Nigeria
geboren te Abudu op (...).1977
adres: (...)*

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als I.T. (...) met als nationaliteit Sierra Leone

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij in 2003 naar België kwam en dat hij zich vluchteling zou hebben verklaard. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit in België asiel heeft aangevraagd. Het administratief dossier toont dit niet aan, noch legt betrokkene hiervan enig bewijs voor.

De bewering dat hij zou vrezen voor zijn leven en veiligheid bij een terugkeer naar Nigeria kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.11.2005, op 12.04.2007 en op 14.07.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich inmiddels geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij aldus een goede talenkennis zou hebben, dat hij zeer werkwillig zou zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij actief lid zou zijn bij de vzw Edo

Association Benelux- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

IV. Ernstige middelen

"4.1.1. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.2. De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, na bijna 2 jaren af, als onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Art. 9bis Vw. laat toe om een regularisatieaanvraag in ons land in te dienen, mits er buitengewone omstandigheden aanwezig waardoor men zich moeilijk kan wenden tot de diplomatieke post in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf om een dergelijke aanvraag te gaan indienen.

Het lijkt dat ook niet meer dan redelijk dat een aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet in het dossier van verzoeker, ontvankelijk verklaard wordt.

De buitengewone omstandigheden dienen immers te worden begrepen als omstandigheden die het niet onmogelijk, maar wel bijzonder moeilijk maken om zich naar het herkomstland te wenden.

"Ne sont pas de circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine." (CCE, 20 juni 2000, nr. 88079)

Verzoeker diende dus niet aan te tonen dat het voor hem absoluut onmogelijk is om de aanvraag in Nigeria in te dienen, doch wel dat het voor hem bijzonder moeilijk is.

4.1.3.

Deze bijzondere moeilijkheid dient te worden beoordeeld aan de hand van alle persoonlijke elementen die figureren in de aanvraag.

Verzoeker heeft uiteengezet dat hij duurzaam lokaal verankerd is.

Hij is inderdaad reeds meer dan 12 jaren in België lokaal verankerd. Hij spreekt goed Nederlands, hij heeft een grote kennissenkring, hij is werkwillig en actief in een VZW.

Hij heeft tevens al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie met een Belgische onderdane zijnde mevrouw V. (...).

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en

een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de integratie en duurzame lokale verankering, volgen van vormingen, kennis van het Nederlands, ...) niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Elementen van integratie en duurzame lokale verankering zijn van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar dat dit neemt niet weg dat diezelfde elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

4.1.4.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt door de huidige Staatssecretaris.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald de duurzame lokale verankering.

De situatie van de verzoekende partij kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partij mocht redelijkerwijze verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4.1.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.

De beslissing bevat een stereotiepe motivering zonder inhoud.

Dergelijke motivering is allesbehalve afdoende om te oordelen dat verzoekers aangehaalde redenen, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Verzoeker kan dus geenszins begrijpen waarom deze combinatie van factoren niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden.

Verzoeker is dienvolgens van mening dat de beslissing allesbehalve zorgvuldig werd genomen nu klaarblijkelijk met diverse elementen geen rekening werd gehouden.

In de gegeven omstandigheden is het niet verantwoord om van verzoeker te verwachten dat hij terug zou moeten louter en alleen om een aanvraag in te dienen.

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 62 Vreemdelingenwet,*
- de motiveringsplicht, de proportionaliteit en het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- het vertrouwensbeginsel.*

Verzoekende partij meent dat zij lokaal verankerd is, en het arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012 naar analogie kan worden toegepast. Er wordt volgens verzoekende partij niet afdoende gemotiveerd waarom de integratie in het voorliggende individuele geval niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst tevens naar de criteria in de instructie van 19 juli 2009, die volgens haar nog steeds gelden.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet*

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij in 2003 naar België kwam en dat hij zich vluchteling zou hebben verklaard. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit in België asiel heeft aangevraagd. Het administratief dossier toont dit niet aan, noch legt betrokkene hiervan enig bewijs voor.

De bewering dat hij zou vrezen voor zijn leven en veiligheid bij een terugkeer naar Nigeria kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.11.2005, op 12.04.2007 en op 14.07.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl dat hij zich inmiddels geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij aldus een goede talenkennis zou hebben, dat hij zeer werkwilbig zou zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij actief lid zou zijn bij de vzw Edo Association Benelux-hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9december2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In zijn verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat zij reeds meer dan 12 jaar in België lokaal verankerd is en al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie heeft met een Belgische vrouw.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich beperkt tot een uiterst summiere en naakte beschouwing inzake een voorgehouden relatie, die pas voor het eerst in de verzoekschriften van 26.05.2015 gericht tegen de beslissingen van 11.05.2015 (bijlage 13septies en bijlage 13sexies) wordt geuit en nu wordt herhaald in het verzoekschrift van 10.06.2015, en die ook op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekende partij brengt zelfs geen enkel concreet element bij inzake de voorgehouden relatie, noch voegt zij enig stuk toe. Zij maakt de voorgehouden relatie dan ook geenszins aannemelijk, en heeft zich hier voordien ook niet op beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris, die hiermee dan ook geen rekening kon houden.

In zoverre verzoekende partij inderdaad sedert 20.06.2013 een relatie zou hebben, zoals zij aanvoert in het verzoekschrift gericht tegen de bijlage 13septies, had zij dit element kunnen aanbrengen in het kader van haar laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (die zij gedurende al die tijd kon aanvullen, hetgeen zij heeft nagelaten), en waaromtrent op 20.03.2015 geheel terecht de in casu bestreden onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd.

Verzoekende partij heeft dit evenwel niet gedaan, en kan dan ook niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris verwijten in de bestreden beslissing van 20.03.2015 geen rekening te hebben gehouden met een element dat pas nadien in de verzoekschriften wordt ingeroepen (zonder dat dit evenwel aannemelijk gemaakt wordt).

Verzoekende partij verwijst verder naar een arrest nr. 92.227 dd. 27.11.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en houdt voor dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

De aangehaalde rechtspraak heeft – los van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedenterwerking kent – evenwel betrekking op een beslissing waarbij de aanvraag o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch **ongegrond** werd verklaard. Geenszins blijkt de relevantie. Verweerder laat tevens gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de in casu bestreden beslissing terecht heeft aangegeven om welke reden de elementen van integratie en lang verblijf niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden.

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.11.2005, op 12.04.2007 en op 14.07.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl dat hij zich inmiddels geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij aldus een goede talenkennis zou hebben, dat hij zeer werkwilbig zou zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij actief lid zou zijn bij de vzw Edo Association Benelux-hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9december2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoekende partij weerlegt deze motieven, dewelke betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij, geenszins.

Verweerder laat gelden dat uit deze motieven duidelijk blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest nr. 92.227 dd. 27.11.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een ongegrondheidsbeslissing werd beoordeeld, en stellen dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat **integratie-elementen** buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, **de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde** die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. **Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen.** Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat **integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd**, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. **De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag** en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend,

dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder laat ook gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het evenredigheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Verzoekende partij houdt verder nog voor dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, doordat zij naar haar mening voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en de gemachtigde rekening zou moeten houden met de ‘achterliggende filosofie’ van deze criteria.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekende partij gaat kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnels van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond.

De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur

verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen."

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet."

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Om deze reden kan de voorgehouden schending van het non-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 Grondwet) niet worden weerhouden:

"Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. **Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid**". (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Terwijl er geen sprake is van stereotiepe motivering; integendeel hebben de motieven van de bestreden beslissing betrekking op de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Tevens kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekende partij haar betoog mist elke grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone

omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen, zoals correct in het verzoekschrift uiteengezet.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

In de aanvraag van 5 juni 2013 geeft de verzoekende partij onder de hoofding *“De buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen”* eerst een aantal theoretische beschouwingen en stelt zij dan concreet het volgende:

“Vooreerst is er de vaststelling dat mijn cliënt inmiddels tien jaar in België verblijft en hij zich inmiddels geïntegreerd heeft en zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd, wat hem verhindert zich van het grondgebied te verwijderen, nu het alsdan in België opgebouwde verloren zou gaan (zie infra gegrondheid aanvraag).

Voorts heeft mijn cliënt Nigeria verlaten omwille van het feit dat hij problemen kende in zijn land van herkomst. Het feit dat mijn cliënt niet erkend werd als vluchteling, neemt niet weg dat hij vreest voor zijn leven en veiligheid bij een terugkeer naar Nigeria.”

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift overgaat tot een herhaling van elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een antwoord formuleerde op deze argumenten, namelijk waarom zij niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelde namelijk: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

Betrokkene haalt aan dat hij in 2003 naar België kwam en dat hij zich vluchteling zou hebben verklaard. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit in België asiel heeft aangevraagd. Het administratief dossier toont dit niet aan, noch legt betrokkene hiervan enig bewijs voor.

De bewering dat hij zou vrezen voor zijn leven en veiligheid bij een terugkeer naar Nigeria kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te

leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.11.2005, op 12.04.2007 en op 14.07.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich inmiddels geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij aldus een goede talenkennis zou hebben, dat hij zeer werkwilleg zou zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij actief lid zou zijn bij de vzw Edo Association Benelux- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Een loutere herhaling weerlegt geenszins de concrete, kennelijk redelijke motieven van de bestreden beslissing. De Raad merkt in de eerste plaats op dat een eenvoudige ontkenning niet volstaat om afbreuk te doen aan de afdoende gemotiveerde motieven van de bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens in met deze motieven, weerlegt deze geenszins.

De verzoekende partij meent dat de door haar aangevoerde elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch gaat eraan voorbij dat de verwerende partij met betrekking tot deze elementen, namelijk "dat hij zich inmiddels geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij tevens Engels zou spreken, dat hij aldus een goede talenkennis zou hebben, dat hij zeer werkwilleg zou zijn, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij actief lid zou zijn bij de vzw Edo Association Benelux", oordeelt dat zij de grond van de zaak betreffen en niet dienen te worden behandeld in de fase waarin de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt beoordeeld.

Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend".

Waar de verzoekende partij inzake de motivering met betrekking tot haar integratie en langdurig verblijf in België verwijst naar het arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in casu met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partij aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Er kan worden herhaald dat de verwerende partij niet gehouden is andere elementen, die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, in rekening te brengen in het kader van het onderzoek van de

ontvankelijkheid van de aanvraag, meer bepaald bij het onderzoek of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Toch kan in casu worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert aangaande de elementen van integratie die door de verzoekende partij in de aanvraag werden aangevoerd. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij benadrukt dat alhoewel zij reeds sinds 2003 in België verblijft, zij zich al die tijd in illegaal verblijf heeft genesteld, waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dit onmogelijk kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Tevens motiveert de verwerende partij dat de elementen met betrekking tot de integratie de gegrondheid betreffen en bijgevolg in casu niet dienen te worden onderzocht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan de verwerende partij op goede gronden volstaan met deze conclusie. Immers, zoals hoger besproken betreft de bestreden beslissing het onontvankelijk verklaren van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat geen buitengewone omstandigheden blijken, zodat een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag zich niet opdringt. Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom het in rekening brengen van *“het geheel van de ingeroepen omstandigheden”* tot een andere beoordeling had moeten leiden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aangeeft waarom deze elementen van integratie en verblijfsduur niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt.

Tenslotte maakt de verzoekende partij niet concreet met welk element aangaande haar integratie geen rekening zou zijn gehouden. In zoverre zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar vermeende relatie met een Belgische onderdaan, stelt de Raad vooreerst vast dat dit element niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd aangevoerd in de aanvraag, noch in een eventuele actualisering ervan. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet beweert. Nochtans belette niets haar dit element als buitengewone omstandigheid aan de verwerende partij ter kennis te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing, nu zij zelf aangeeft deze relatie te zijn aangegaan op 12 (volgens de verzoekschriften tegen de beslissingen van 11 mei 2015, cfr. infra) of 20 (volgens onderhavig verzoekschrift) juni 2013, nog geen twee weken na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot onderhavige bestreden beslissing. Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelfs geen (begin van) bewijs van het bestaan van de genoemde relatie voorlegt naar aanleiding van haar verzoekschrift. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, maakt de verzoekende partij blijkens het administratief dossier pas voor eerst melding van een relatie in het kader van de door haar ingediende beroepen tegen een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies van 11 mei 2015, gekend onder de rolnummers 173 143 en 173 147. Deze beslissingen, en dus logischerwijs ook de verzoekschriften waarmee zij deze aanvecht, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 20 maart 2015, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een eventuele relatie, nu de verwerende partij hier niet van op de hoogte was.

In zoverre de verzoekende partij meent zich dienstig te kunnen beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en in zoverre haar betoog erop is gericht dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog worden toegepast, wijst de Raad op het volgende:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen

criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde verklaring van het kabinet van mevr. De Block die zou bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag de verzoekende partij hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. In zoverre zij meent dat haar vertrouwen opgewekt door deze verklaring doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt verder ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369) en dat hier geen redelijke verantwoording voor bestaat.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient de Raad erop te wijzen dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetkrachtige normen in overeenstemming zijn met de grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“4.2.1. De verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdane, mevr. V. (...) en dit sinds 20 juni 2013.

Gelet op het gezin dat hij vormt met een Belgische onderdane die hier haar banden heeft, zowel op familiaal en professioneel vlak, kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat dit gezinsleven elders mogelijk zou zijn (EHRM, Sen t. Nederland).

4.2.2. In de bestreden beslissing valt geen enkele motivering te lezen over deze aangehaalde elementen.

Het valt niet te betwijfelen dat de verzoeker een waarachtig gezinsleven heeft met zijn partner.

Zodoende valt de situatie van verzoeker onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Aldus diende de verweerster ook rekening te houden met deze elementen nu deze duidelijk in het dossier figureren en uit de stukken blijken.

Verweerster blijft in gebreke nu er geen enkele motivering hieromtrent werd gemaakt.

Nergens staat te lezen waarom het onderbreken van het gezinsleven geen omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Er mag redelijkerwijze aangenomen worden dat deze “fair balance” toets ook wordt doorgevoerd bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden in het kader van een 9bis Vw. aanvraag wanneer deze uitdrukkelijk werden uiteengezet en wanneer de verweerster duidelijk ziet dat een gezinsleven voorligt.

Nergens in de bestreden beslissing valt echter enige motivering hieromtrent te lezen, laat staan dat een dergelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

Het is duidelijk dat geen rekening gehouden werd met de duurzame lokale verankering en het gezinsleven zodat de huidige bestreden beslissing geenszins zo’n “fair balance” toets zou kunnen doorstaan.

Verzoeker wenst hieromtrent ook te wijzen op de onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij mede werd gewezen op het “overdreven formalisme” van de verwerende partij.

“Deze „fair balance”-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de „fair balance”-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...(...) De Raad is van oordeel dat het niet redelijk verantwoord om eventueel van de andere gezinsleden die over een (tijdelijk) verblijfsrecht in België beschikken te verwachten dat zij verzoekers volgen naar Kosovo. De verwerende partij meent dat de inmenging

gerechtvaardigd kan worden door te stellen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat. Ook in haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. (...) De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich in casu heeft laten leiden door een overdreven formalisme en meent dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.” (zie RvV 23 februari 2011, nr. 56.621)”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,
- artikel 62 Vreemdelingenwet,
- artikel 8 EVRM,
- de motiveringsplicht, de proportionaliteit en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij haalt aan dat zij al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie heeft met een Belgische vrouw, en hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt dat deze uiterst vage en naakte beschouwing pas voor het eerst in de verzoekschriften van 26.05.2015 (gericht tegen de beslissingen van 11.05.2015 - bijlage 13septies en bijlage 13sexies) wordt geuit en nu wordt herhaald in het verzoekschrift van 10.06.2015, en deze bewering ook op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekende partij brengt zelfs geen enkel concreet element bij inzake de voorgehouden relatie, noch voegt zij enig stuk toe. Zij maakt de voorgehouden relatie dan ook geenszins aannemelijk, en heeft zich hier voordien ook niet op beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris, die hiermee dan ook geen rekening kon houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In zoverre verzoekende partij inderdaad sedert 20.06.2013 een relatie zou hebben, zoals zij aanvoert in het verzoekschrift gericht tegen de bijlage 13septies, had zij dit element kunnen aanbrengen in het kader van haar laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (die zij gedurende al die tijd kon aanvullen, hetgeen zij heeft nagelaten), en waaromtrent op 20.03.2015 geheel terecht de in casu bestreden onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd.

Verzoekende partij heeft dit evenwel niet gedaan, en kan dan ook niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris verwijten in de bestreden beslissing van 20.03.2015 geen rekening te hebben gehouden met een element dat pas nadien in de verzoekschriften wordt ingeroepen (zonder dat dit evenwel aannemelijk gemaakt wordt). een schending van de formele motiveringsplicht kan geenszins worden aangenomen, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Evenmin kan een schending van artikel 8 EVRM worden aangenomen. Immers wordt in casu enkel de onontvankelijkheidsbeslissing aangevochten, dewelke geen verwijderingsmaatregel bevat noch een beëindiging van een verblijfsrecht inhoudt.

Te overvloedig herhaalt verweerder dat verzoekende partij zich t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet heeft beroepen op enige relatie, en deze nog steeds niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij dient nochtans in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

In casu faalt verzoekende partij in de op haar rustende bewijslast.

Geheel ten overvloede en strikt subsidiair laat verweerder nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen

dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoekende partij verwijst reeds geruime tijd illegaal in het Rijk, en heeft nagelaten gevolg te geven aan de haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij haar betoog faalt in rechte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een onontvankelijkheidsbeslissing genomen inzake verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. In zoverre de verzoekende partij in het tweede middel haar betoog aangehaald in het kader van het eerste middel herhaalt, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3.

In het tweede middel gaat de verzoekende partij dieper in op de in het eerste middel aangehaalde relatie met mevrouw V., van Belgische nationaliteit. Zij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM nu in de bestreden beslissing geen motivering werd opgenomen aangaande haar relatie.

Echter kan de Raad niet anders dan herhalen dat de beweerde relatie voor het nemen van de bestreden beslissing nooit als buitengewone omstandigheid werd aangebracht, noch in de oorspronkelijke aanvraag, noch in een actualisatie. De verzoekende partij beweert dit ook niet. Nochtans stond niets haar in de weg dit element als buitengewone omstandigheid aan de verwerende partij ter kennis te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing, nu zij zelf aangeeft deze relatie te zijn aangegaan op 12 (volgens de verzoekschriften tegen de beslissingen van 11 mei 2015) of 20 (volgens onderhavig verzoekschrift) juni 2013, nog geen twee weken na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot onderhavige bestreden beslissing. Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelfs geen (begin van) bewijs van het bestaan van de genoemde relatie voorlegt naar aanleiding van haar verzoekschrift. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, maakt de verzoekende partij blijkens het administratief dossier pas voor eerst melding van een relatie in het kader van de door haar ingediende beroepen tegen een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies van 11 mei 2015, gekend onder de rolnummers 172 657 en 172 658. Deze beslissingen, en dus logischerwijs ook de verzoekschriften waarmee zij deze aanvecht, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 20 maart 2015, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een eventuele relatie en niet te motiveren in de bestreden beslissing waarom het onderbreken van het

gezinsleven geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, nu de verwerende partij hier op dat ogenblik niet van op de hoogte was.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 56 621 van 23 februari 2011 van de Raad en zij de verwerende partij *“overdreven formalisme”* verwijt, kan vooreerst worden herhaald dat rechtspraak van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een gelijkaardige zaak, en blijkt verder uit het citaat in het verzoekschrift dat de Raad inderdaad in de ingeroepen zaak meent dat de verwerende partij overdreven formalistisch handelde, doch in een dossier waar de schending van artikel 8 van het EVRM wel degelijk werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de aanvraag, *quod non in casu*.

Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt andermaal niet aannemelijk gemaakt.

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM aldus dienstig kan worden aangevoerd, kan met betrekking tot de in het kader van het verzoekschrift ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM het volgende worden opgemerkt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu stelt de verzoekende partij dat zij al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie met een Belgische onderdaan, mevrouw V., zou hebben. Samen met de verwerende partij kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen enkel bewijsstuk aangaande deze relatie aanbrengt. Evenmin bevat het administratief dossier dergelijk stuk. In de arresten met nrs. 172 657 en 172 658 waarbij de beroepen tegen de beslissingen tot afgifte van een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies worden verworpen, oordeelde de Raad met betrekking tot de in het kader van deze procedures ingeroepen relatie telkens *“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen echte reden opgaf waarom hij in België verbleef en enkel meedeelde dat hij ‘een nieuw leven (probeert) op te bouwen’. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk dienstig voorhouden dat hij in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn geweest om zijn standpunt kenbaar te maken. Uit niets blijkt dat hij ten aanzien van de agent gewag zou*

hebben gemaakt van zijn relatie met een Belgische vrouw. Bovendien blijkt dat verzoeker deze relatie geenszins staft met concrete stukken en hierover evenmin informatie had verstrekt in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die hij op 5 juni 2013 had ingediend." De Raad kan gelet op het voorgaande slechts vaststellen dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU